

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Ing. T. D.**, bytem, zast. JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 881/7, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č. j. KUJI 28585/2017, sp. zn. OOSČ 178/2017 OOSC/72,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností ze dne 12. 4. 2017, č. j. KUJI 28585/2017, sp. zn. OOSČ 178/2017 OOSC/72 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 13. 2. 2017, č. j. SZ-MMJ/22211/2016/14 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se měl žalobce dopustit porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, neboť na silnici č. 38 v obci Suchá ve směru jízdy na Jihlavu jako řidič osobního motorového vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, přičemž mu byla Policí ČR naměřena rychlost jízdy 67 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/hod mu tedy byla nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 64 km/hod, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod.

Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu, uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobci byla dále stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce podává předmětnou žalobu z důvodu, že správní orgán prvního stupně projednal přestupek žalobce, aniž by žalobci umožnil se k věci vyjádřit. Žalobce se ústního jednání nemohl zúčastnit, neboť byl nemocen. Žalobce má dále za to, že správní orgán prvního stupně nesprávně zjistil skutkový stav a uložil nepřiměřenou sankci. Také se měl zabývat mírou nebezpečnosti tvrzeného přestupku vzhledem k provozu, místu spáchání a době spáchání. Tyto skutečnosti by dle žalobce vyplynuly zejména z výsledku policistů, kteří přestupek šetřili na místě spáchání údajného přestupku, tak i z výpovědi žalobce. Dále žalobce poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nikde nerozvedl jím zmíněnou zásadu *in dubio pro reo*. K závěru žaloby vyjmenovává ustanovení správního řádu, která měla být rozhodnutími správních orgánů porušena.

Žalovaný se k žalobě toliko vyjádřil, že zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, jakým způsobem žalovaný projednávanou věc posoudil a jakými úvahami se řídil.

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku ze dne 24. 10. 2016, č. j. KRPJ-111893-5/PŘ-2016-160007-TRN, úřední záznam ze dne 19. 10. 2016, č. j. KRPJ-111893-2/PŘ-2016-160007-TRN, oznámení přestupku sepsané na místě dne 18. 10. 2016, č. j. KRPJ-111893/PŘ-2016-160007-TRN, bez vyjádření a podpisu žalobce, dále záznam o přestupku, na němž se nachází fotografie vozidla žalobce reg. zn. s naměřenou rychlostí 67 km/h v místě s maximální dovolenou rychlostí 50 km/h, dále je zde založen ověřovací list č. 29/16 ze dne 26. 2. 2016, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních

vozidel s platnou kalibrací od 26. 2. 2016 do 25. 2. 2017, a evidenční karta řidiče (žalobce) celkem se 12 záznamy o přestupcích od roku 2007.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 4. 11. 2016 bylo žalobci doručeno předvolání k podání vysvětlení na den 28. 11. 2016. Dne 24. 11. 2016 žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně omluvu včetně lékařské zprávy. Správní orgán vydal dne 23. 12. 2016 příkaz o uložení pokuty za přestupek ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. SZ-MMJ/OD/22211/2016/, proti němuž podal žalobce včasný odpor. Žalobce byl následně správním orgánem prvního stupně předvolán k ústnímu jednání na den 13. 2. 2017 v 10:00 hod. Dne 10. 2. 2017 doručil žalobce správnímu orgánu prvního stupně omluvu z ústního jednání z důvodu dlouhodobého onemocnění. Nemožnost dostavit se ke správnímu orgánu prvního stupně žalobce dokládá lékařskou zprávou ze dne 2. 2. 2017, z níž se mj. podává, že žalobce má předepsaný klidový režim, ke kontrole se má dostavit za týden a jeden druh léků mu vydrží do dne 9. 2. 2017. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že správní orgán prvního stupně omluvu žalobce z jednání neuznal a provedl dokazování listinami založenými ve správním spise. Téhož dne bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, proti němuž podal včasné odvolání s téměř shodnými námitkami jako v nyní projednávané žalobě.

Žalovaný se s odvolacími námitkami v žalobou **napadeném rozhodnutí** vypořádal následovně.

Žalovaný neshledal námitku žalobce, dle které byl přestupek žalobce projednán v jeho nepřítomnosti, za důvodnou. Ztotožnil se s prvostupňovým správním orgánem a omluvu žalobce taktéž neuznal za řádnou a náležitě doloženou. Správnímu orgánu byla omluva s příloženou lékařskou zprávou doručena v pátek dne 10. 2. 2017, tj. jeden pracovní den před nařízeným termínem ústního jednání. Z této zprávy ze dne 2. 2. 2017 dle žalovaného nevyplývá, že by žalobce nebyl schopen se nařízeného projednání věci zúčastnit. Kontrola stavu žalobce navíc měla proběhnout dne 9. 2. 2017, avšak z tohoto dne žalobce zprávu nepřipojil. Předvolání k ústnímu jednání žalobce převzal dne 25. 1. 2017, měl tak již v tuto dobu kontaktovat správní orgán s pokusem o změnu termínu ústního jednání.

Dle žalovaného taktéž není pravdou, že by se žalobce nemohl k věci vyjádřit před vydáním rozhodnutí, neboť v poučení obsaženém v předvolání k ústnímu jednání je uvedeno, že toto poučení je současně výzvou správního orgánu prvního stupně k vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí při ústním jednání.

Dále žalovaný konstatoval, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán zabýval subjektivní stránkou přestupku, kterou vyhodnotil ve prospěch žalobce jako

zavinění z nevědomé nedbalosti, což je postačující forma zavinění k naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku.

Rovněž se dle žalovaného správní orgán prvního stupně zabýval materiální stránkou přestupku. Rychlá jízda je v provozu na pozemních komunikacích jednou z nejčastějších příčin vzniku nebezpečných situací, které mohou vést ke vzniku dopravních nehod. Překročení rychlosti o 14 km/h v obci nelze tolerovat ani bagatelizovat. Žalovaný tak neshledal existenci významných okolností, které by vylučovaly, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.

Žalovaný taktéž vyhodnotil výši uložené sankce za odpovídající povaze a okolnostem spáchaného přestupku, splňující jak funkci výchovnou, tak i preventivní. V neprospěch žalobce správní orgán prvního stupně uvedl, že došlo k závažnému porušení právního předpisu a dle výpisu z evidenční karty má žalobce sklony k porušování dopravních předpisů, kdy za shodný přestupek byl postižen dne 12. 2. 2016 a v bodovém hodnocení má 4 body. Ve prospěch žalobce dodal, že jeho jednáním nedošlo k ohrožení jiného účastníka provozu.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení1 jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu za přestupek spočívající v porušení pravidel silničního provozu a dále povinnost zaplatit náklady správního řízení.

K jednotlivým žalobním námitkám:

Žalobce předně žalobou namítá, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud projednal přestupek žalobce v jeho nepřítomnosti. Žalobce se ústního jednání ve věci nemohl zúčastnit z důvodu nemoci.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti také ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví v těch výjimečných případech, kdy se nemůže dostavit, byť se chce jednání zúčastnit. Realizace tohoto práva tedy směřuje k řádnému projednání přestupku.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl k ústnímu jednání konanému dne 13. 2. 2016 řádně předvolán doručením písemnosti „*Předvolání obviněného k ústnímu jednání ve věci*“ doručením této písemnosti dne 25. 1. 2017 do vlastních rukou žalobce, a to s dostatečným předstihem. Žalobce byl touto písemností zároveň poučen o tom, že pokud se ke správnímu orgánu nedostaví bez řádné omluvy či náležitého důvodu, může být přestupek projednán a o něm rozhodnuto bez přítomnosti žalobce.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 13. 2. 2017 vyplývá, že správní orgán prvního stupně nepovažoval za nutné provést výslech žalobce, neboť shromážděné důkazy, jejichž výčet je v protokolu zaznamenán, považoval za dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu. Neúčast žalobce tak nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situaci nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán prvního stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly, a kterými ostatně provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce. Osobní účast žalobce u jednání proto ani nebyla nutná.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), obecně shrnuje tři podmínky, které musí být splněny, aby mohla být omluva z přestupku považována za náležitou. Těmito podmínkami jsou:

1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve.

2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí.

3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.

Soud zdůrazňuje, že hodnocení toho, zda se jedná o náležitou omluvu, je věcí správního uvážení a správní orgán prvního stupně jej provádí i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Žalobce se již jednou omluvil z podání vysvětlení, které se mělo konat dne 28. 11. 2016. Omluvu z ústního jednání zaslal žalobce správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 2. 2017, ke které přiložil lékařskou zprávu ze dne 2. 2. 2011. Žalobce nijak nezduvodnil, z jakého důvodu podává omluvu s týdenním zpožděním, když o důvodech své nepřítomnosti věděl již dne 2. 2. 2017. Tuto omluvu tak krajský soud, v souladu se závěry správních orgánů, nemůže vyhodnotit jako včasnou omluvu. Z lékařské zprávy dále vyplynulo, že se měl žalobce k lékaři dostavit na kontrolu dne 9. 2. 2017. Pokud zdravotní potíže žalobce přetrvávaly, k lékaři se tohoto dne dostavil a ten mu musel vystavit nové potvrzení o nutnosti dodržovat klidový režim. Aktuální zprávu však žalobce správnímu orgánu prvního stupně již nedoručil, a to za situace, kdy do konání ústního jednání zbývaly celé čtyři dny. Dle krajského soudu tak žalobce důvod své omluvy řádně nedoložil. Žalobce tak neučinil ani v následujícím průběhu řízení, minimálně pokud disponoval aktuální lékařskou zprávou vztahující se ke dni 13. 2. 2017, mohl ji alespoň přiložit k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce však ani v odvolání ani v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení týkající se jeho zdravotního stavu a důvodu, proč nepředložil lékařskou zprávu z kontroly konané dne 9. 2. 2017. Pouze vágně tvrdí, že byla porušena jeho práva být přítomen na ústním jednání.

Krajský soud se tedy ztotožňuje s názory správních orgánů obou stupňů, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání bez náležité omluvy a podmínky pro postup podle § 74 odst. 1 správního řádu tak byly splněny.

Taktéž není přiléhavé tvrzení, že by se žalobce nemohl k věci vyjádřit před vydáním rozhodnutí.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydání rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*

O této možnosti byl žalobce informován již v písemnosti „*Předvolání obviněného k ústnímu jednání ve věci*“, kde správní orgán uvedl, že jako při ústním jednání bude oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, bude mít právo vyjádřit své stanovisko a dále může realizovat své právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho

podkladům i ke způsobu jejich zjištění. Toto poučení je současně výzvou správního orgánu prvního stupně obviněnému k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. Správní spis po ústním jednání nebyl dále doplňován o žádné další podklady pro vydání rozhodnutí. Není tedy ani na místě tvrzení žalobce, že mu nebyla dána možnost ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když o této možnosti byl žalobce řádně ze strany správního orgánu prvního stupně poučen a měl tak možnost učinit při ústním jednání, na něž se bez řádné omluvy nedostavil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS).

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce dále zpochybňuje, že byl v dané věci správními orgány náležitě zjištěn skutkový stav. Tato námitka není důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že rychloměr byl ověřen Autorizovaným metrologickým střediskem. Spáchání přestupku žalobcem je dále patrné především ze záznamu o přestupku s fotografií vozidla žalobce reg. zn., která zachycuje naměřenou rychlost 67 km/h v místě s maximální dovolenou rychlostí 50 km/h. Kontrola z místa přestupku je taktéž zachycena Policí ČR v oznámení přestupku a úředním záznamu. Krajský soud došel zhodnocením relevantních částí správního spisu ke stejnému závěru jako správní orgány, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku.

Krajský soud doplňuje, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Ve správním spisu se nachází vedle záznamu prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem i ověřovací list měřicího zařízení. Správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly otázkou, zda žalobce předmětný přestupek spáchal, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem (k tomu srov. např. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 atp.). Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. Potenciální nepřesnost měření je navíc při rychlostech pod 100 km/h zohledněna v odchylce ± 3 km/h, kvůli níž správní orgán bez dalšího odečítá od naměřené rychlosti příslušnou hodnotu. To rychlost ve prospěch řidiče redukuje a umožňuje reflektovat eventuální drobné technické nedostatky měření.

Žalobce se sice svými tvrzeními snažil zjištěný skutkový stav zpochybnit, jeho námitky však zůstaly v rovině ničím nepodloženého tvrzení, které je možno označit za zcela nevěrohodné.

Krajský soud k námitkám žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu považuje za vhodné předeslat, že „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl

zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Zmíněný „stav bez důvodných pochybností“ lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115). Dále krajský soud odkazuje na rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, kde uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci., a to zvláště za situace, kdy žalobce zjištěný stav nezpochybňuje relevantními tvrzeními či důkazy.

Podle § 3 správního řádu mají správní orgány povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán prvního stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že žalobce se předmětného dopravního přestupku dopustil.

Krajský soud se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu a probovanými žalovaným, že nebylo nezbytně třeba provádět důkazy navržené žalobcem ve správním řízení, tedy výslechem zasahujících policistů či žalobce.

Za tohoto stavu věci nebyla tvrzení žalobce způsobila vyvolat důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje a o správnosti měření rychlosti vozidla žalobce v daném místě a čase. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat.

Žalobce dále namítl nezákonnost výše vyměřené pokuty ve výši 2 000 Kč. Ani této námitce soud nepřisvědčil.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích „*při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*“

Za polehčující okolnost je možno žalobci dle prvostupňového rozhodnutí přisuzovat skutečnost, že nedošlo k ohrožení jiného účastníka provozu. Naopak jako přitěžující okolnost

správní orgán zmiňuje to, že dle výpisu z evidenční karty má žalobce sklony k porušování dopravních předpisů.

Žalobce spáchal nyní projednávaný přestupek dne 18. 10. 2016. Podle výpisu z evidenční karty žalobce vyplývá, že za stejný přestupek byl sankcionován dne 12. 2. 2016 a v letech 2007 až 2016 spáchal celkem 12 přestupků. Je tak zcela jasné, že se jedná o přestupce, který jako řidič motorového vozidla není řidičem zcela ukázněným a respektujícím platné právní předpisy a v tomto směru byla osoba žalobce posuzována správně, když podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné přihlídnout také k osobě pachatele.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného má odůvodnění sankce správním orgánem za dostačující, neboť je z něho zřejmé, z jaké důvodu uložil dané sankce. Z odůvodnění taktéž vyplývá, které okolnosti byly přitěžující a které naopak polehčující. Sankce ve formě pokuty byla stanovena v polovině zákonného rozpětí 1 500 – 2 500 Kč. S ohledem na poměr polehčujících a přitěžujících okolností za situace, kdy přitěžující okolnosti převažují, se jedná o zcela adekvátní výši pokuty.

Dále žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly nebezpečností spáchaného přestupku. Soud k tomu dodává, že v případě, kdy žalobce naplnil svým jednáním formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti krajský soud neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu. Společenskou nebezpečnost přestupku nemůže ani snížit skutečnost, že žalobce svým jednáním nikoho neohrozil.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *„přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“*

Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti vysoké rychlosti

na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, konstatoval, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu „*v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*.“ Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce v daném případě překročil rychlost o 14 km/h v obci. To je okolnost zcela zásadně odlišná od okolností, které soud posuzoval v případě rozsudku 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění nejen formálních požadavků, ale též materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy „*porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že obecně lze „*vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek*.“ V tomto případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. Závěry nastíněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný.

Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je

především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28).

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázce, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se věnoval jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný. Této problematice se žalovaný věnoval na straně 3 v předposledním odstavci napadeného rozhodnutí a správní orgán prvního stupně na straně 2 v posledním odstavci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež tvoří společný celek, a to způsobem, který soud považuje za dostatečný. Správní orgány tak otázce materiální stránky přestupku žalobce věnovaly dostatečnou pozornost. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Obstojí proto právní závěr žalovaného, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

K závěru žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně své rozhodnutí opírá o zásadu *in dubio pro reo*, jsou zde tedy pochybnosti správního orgánu, které však dále nerozvíjí a proto jeho rozhodnutí měl žalovaný zrušit. Dle prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán tuto zásadu nevztahuje ke skutkovému stavu, o němž, jak uvedeno výše, pochybnosti nevystaly, nýbrž k formě zavinění.

Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. As 303/2016-37). Takový postup v rozporu se zásadou materiální pravdy není. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda žalobce jednal zaviněně. Takto formulovaný výrok lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí žalobcem vzpomínané zásady *in dubio pro reo*. Pokud je spáchání přestupku prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění,

na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k porušení či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno, a takové skutečnosti nevyvstaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu.

Krajský soud tak na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně